

Епископъ , а Кирилъ отишелъ въ Римъ до тамошныятъ Архіепископъ и тамъ ся сконча.

Сега требува да ся издире , на каквo собствено нарѣчіе е преведенно священното писаніе? — Колко миѣнія и разногласія има за това! Нѣкои писатели (*) сѣ достигнали да утвърждаватъ, чи ушь Кирилъ и Меѳодій изнамѣрили за преводатъ на священното писаніе особно нарѣчіе. Быва ли да ся допушчава такава мѣсль? Има ли въ нея нѣкакво правдоподобіе? Смѣшно е и да помислиме за таковъ преводъ. Грецкото духовенство и Византійскіятъ дворъ желае хѣ да крѣстатъ Бѣлгаретъ и да имъ дадатъ понятіе за Христіанската Вѣра; за това требувало да преведатъ священното писаніе на простонародното нарѣчіе , това и направиха Грецытъ. Но на тия господари е чудно, чи сегашнитъ Бѣлгаре не говорятъ совершенно по нарѣчіе то на священното писаніе, нарѣчіе съ което требувало да говорятъ преди тысяща годинъ; но за что тѣ нѣматъ такива сомнѣнія за сегашныятъ Грецки и Италіански языкъ камъ Еллинскіятъ и Римскіятъ? Кога тѣи языцы класически, обработани, дѣто имали много пи

(*) Исторія Русскаго народа. Москва 1829 г. Том 1-й, стран. 338.